Stařec a reinkarnace aneb kdyby to nebylo vážné, mohla to být docela sranda

Už to holt takhle starci mají: něco si přečtou, zaklimbají… a pak se dějí věci.

Dneska jsem při noční procházce pořádně vymrzl, přijdu do tepla, usednu do křesla a… stal se ze mě z ničeho nic Vidlák.

Koukám — a proti mně sedí tohle:

…a říká mi:

<i>„Nuže, pane Sterziku, ve svém politickém životě jsem viděl mnoho úkazů, ale vy jste bezesporu jedním z těch nejkurióznějších. Sledoval jsem váš teatrální odchod z čela hnutí Stačilo! i tu nedůstojnou domácí zabíjačku, která následovala hned poté, co Stačilo! k úspěchu chybělo pouhý pověstný kousek — nějakých devětatřicet tisíc hlasů. Každý jen trochu inteligentní tvor by pochopil, že v takové situaci se člověk nevzdává a dobrovolně nevyklízí bitevní pole. Naopak, troubí se do zbraně, obouvají se pevné boty, připásávají se zbraně, formuje se do šiků před nezáviděníhodném a vysilujícím bojem, tedy do práce v regionech, práce náročné a nevděčné, ale pro skutečného politika naprosto nezbytné.

Vy jste se však zachoval jako politický zbabělec a diletant. Vzal jste nohy na ramena, utekl od rozdělané práce a schoval se do jakési — pokud se nemýlím — „Vidlákovny“. Chcete tam prý budovat novodobý husitský Tábor a měnit svět „zdola“. Nu, to je sice dojemně naivní, ale z hlediska reálné mocenské politiky naprosto idiotské.

Víte, pane Sterziku, politika není internetový blog. Není to ani stavba vesnického dvorku, kde za peníze svých poněkud, abych tak řekl, důvěřivých příznivců provozujete cosi, co vzdáleně připomíná politický skanzen.

Mohu vás ujistit, že z Vidlákovny neschválíte jediný zákon, nezměníte jedinou daň a nezastavíte ani ten váš oblíbený Brusel. Vytvoříte zase jen mýdlovou bublinu pro několik možná málo stovek příznivců/nadšenců, kteří vám ji poslušně zaplatí. A jak známo, pane Sterziku, bubliny mají tu nepříjemnou vlastnost, že při sebemenším závanu větru/reality prasknou a když moc dobře, tak je vánek odnese a nezůstane od nich ani ta mýdlová voda.

Pokud jste chtěl dělat charitu nebo vesnickou osvětu, nebo co vlastně, měl jste to říct rovnou a nelhat lidem, že jim ukazujete cestu k záchraně národa (zase). Skutečná cesta se vždycky musela, musí a nadále bude muset odpracovat ve stranických strukturách!

Vy jste ale při prvním nárazu zběhl!

Nu, přeji vám hodně úspěchů při krmení vlastní bubliny i k tomu, aby vám stačilo k uspokojení sama sebe to vaše: „Alespoň jsem se o něco pokusil!“

Skutečnou politiku za vás mezitím budou dělat holt jiní — dospělí lidé.“

***

Ještě mi ani neuschl pot z čela, když dveře rozrazilo přísně se tvářící tohleto:

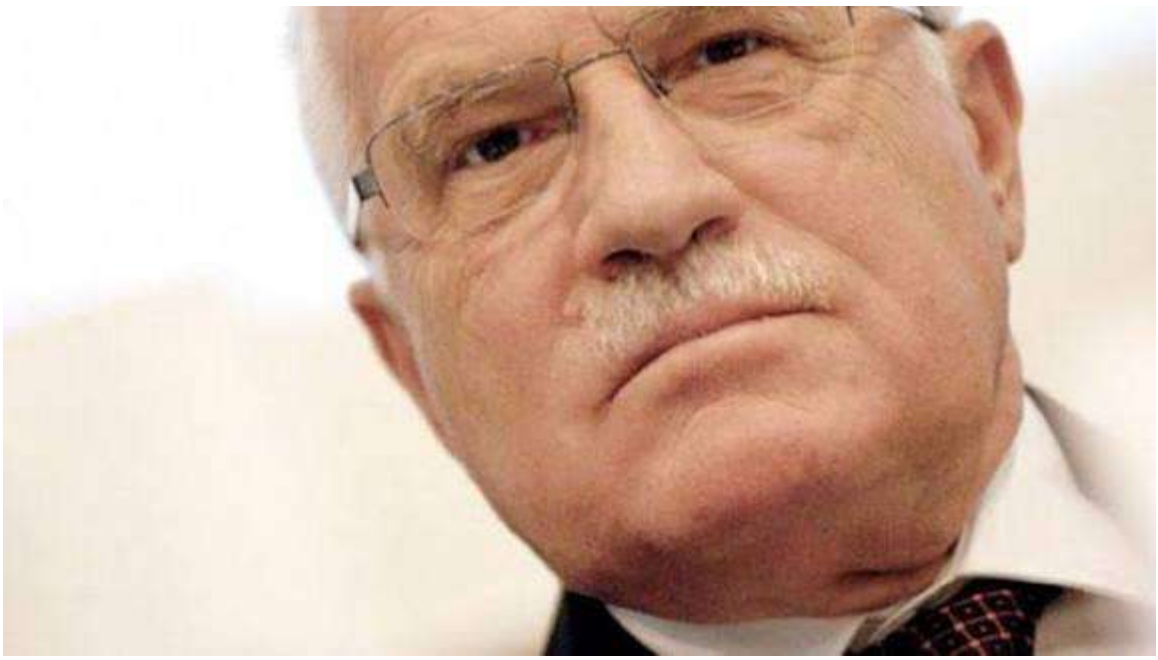

a říká mi:

„Nevěřícně a opakovaně čtu váš dnešní odstavec: „Kdo si myslíte totéž a nechcete jen nečinně sedět, přijeďte na Vidlákovnu. Ukážeme vám cestu“ ... a musel jsem udiveně pozvednout obočí.

Nemohu mlčet ani k vašim ostatním textům, v nichž se pokoušíte obhájit svůj fatální politický ústup a proměnu dobře nastoupeného skutečného politického projektu v jakýsi chimérický aktivismus „zdola“.

To, co předvádíte se svým novým projektem komunitního centra, považuji za naprosté nepochopení elementárních principů parlamentní demokracie.

Politika v České republice byla a doufám, že i nadále bude, střetem jasně definovaných stranických ideologií, které disponují celostátní strukturou, disciplínou a institucionálním zázemím. Nic lepšího dosud nikdo nevymyslel. Hluboce se mýlíte, pokud se domníváte, že zavedené zákonitosti obejdete psaním blogů nebo budováním jakýchsi izolovaných mikrokomunit, či paralelních občanských společností, které jsou pod rozlišovacími schopnostmi většiny lidí.

Získat v prvních volbách (dokonce parlamentních!!!) pro nový politický subjekt přes čtyři procenta hlasů byl velmi solidní základ. Vyžadoval však jediné: systematickou, soustavnou a nesmírně náročnou stranickou práci v krajích a okresech. To je ta mravenčí práce, od které jste — z důvodů, které mohu nazvat pouze politickou nedospělostí či alibismem — nezodpovědně utekl.

Uzavřít se do bubliny vlastních příznivců, nechat si od nich financovat soukromý skanzen a ještě to vznešeně vydávat za „ukazování cesty“ je intelektuálně přinejmenším nepoctivé. Vy totiž žádnou cestu neukazujete. Pouze jste rezignoval na skutečný politický zápas, protože se ukázal být těžší, než kolik jste byl schopen a ochoten unést!

Vaše Vidlákovna je z hlediska celostátní politiky zcela marginální záležitostí a obávám se, že vy to moc dobře víte. Pokud ostatním namlouváte, že z venkovského dvorku změníte trajektorii směřování této země, je to od vás nezodpovědné. Lidem, kteří vám uvěří, tím nabízíte pouhou iluzi, nic víc. Politika se dělá prostřednictvím struktur, nikoli internetového fanklubu, nikoli z dvorků.“

***
No… a pak jsem se vzbudil a teď dumám, který z těch dvou matadorů novodobé české politiky to vyjádřili trefněji... ale na to si už laskavý čtenář musí odpovědět sám.

***
Oba fiktivní prezidenti nastavili Vidlákovi ono pověstné (a kupodivu stejné) zrcadlo, když vyčítá druhým, že ustupují a nechtějí dělat skutečnou politiku. Ale byl to naopak Vidlák, který sám po těsném neúspěchu stranický projekt, který dokonce sám vymyslel a stal se jeho neodmyslitelnou tváří, jako jeden z prvních dobrovolně opustil. A teď zase pro změnu nabízí vlastní, soukromě financovanou cestu „zdola“. Proto jeho řeči o „politické odpovědnosti“ mě už míjejí, zvláště když, stejně jak před volbami, sebejistě tvrdí: ... „přijeďte na Vidlákovnu. Ukážeme vám cestu!“